

suur warrandus tulleb, ütles naene mitto ford. Kuhho pannen tedda, kui ma rikkas ja suur ollen? Eks hääbi tappa mind temma pärrast ärra? Deine moor, sedda ifka kuuldes, ütles siis ükštord: ehk wottad minno pärrast ka hääbeneda! — Mis ma sinnust hääbenen, kostis teine, egga meie olle kof, kolaulatud. — Voi kas meie sõbrus siis peaks lop, ma? küsis teine jälle. Willa! kostis meie moor, kui ma rikkas ollen, siis muidogi meie ennam kofko ei sünni — agga ifka so järrele tahhan kuulda? Eks sa woi ka mind ennesega sureks tõsta? ütles teine siis — agga se sanna peäle wanna moor loi naeratama, ja sedda tundis teine ni kurtjaste, et ta selle wihhaga keigile sedda rahha:ango luggu ja wanna mori ühkuft rätis. Laks ka wanna moor ifka uhkemaks, sedda liggemale ta Jani õhto pole sai. Sest kõrkus olli norelt jo temma ninna selga aiand.

Agga wimaks tulli se kallis õhto. Wanna moor kõrwetas ennast weel diete — taples wanna mehe: hega, ja wiiskas keif sandimad rided ahjo — par, remad piddi ta muuma, et needki astwad nüüd tem, male ollid; sest: waestele ma reggin küll jo head, arwas ta. Ming siis laks ta wasto dõd rahha an, go kallale. Raewas seäl ello polest nenda, et ta mitte ei näinud et keif külla rahwas temma ümber jo seisib — kaewas senni kui üks wanna, fahaga

ämber fätte tulli. Sedda ta kangutas sure wae, waga wälja. Sest, kui kegi tahris aidata, lütkas ta temma abbi ärra, fartes, et siis temmaga pidi di jaggama. Ja kui ämber wäljas olli, püdis ta sedda ärrafanda. Agga se olli wägga raske. Se pärrast tahtsid keif nähha mis seäl sees peaks olle, ma — wäggise peäle tungides — ja teine ifka wasto küsendamades: se on minno! se on minno! — Sinnole se ka jääb! hüdis Jürri se sure kiwwi peält, agga näita meile kui rikkas sa ollid, sest mu, do ommeti böldakse, sind middagi ollewa leidnud. — Teggid siis sedda lahti ja leidsid sedda äre:tafsa munna:kiwwidega täis, ja kiwwade al ühte puust labba wudrali, ja selle sees üks suur pabber, mis peäle, trükitud wiisl, kirjotud seisib: kes teisele auko kaewas, langeb isse siisse.

Agga ei ükski teadnud, mis need sannad piddid tähhendama. Sepärrast ütles Jürri: ei need san, nad moista ükski: teine kui wanna moor isse — küll teine ford selleran temmale keif ärra. Ehk nüüd maksab mees, sest nüüd kannab mees wilja siisse.

Nenda touseb Wagga üllekohtlikko läbbi, ja üllekohtune langeb isseennese läbbi.

Ehk monni arwas: fuida se wanna moor ni rum, mal woiß olla, sedda keif uskuda? — Agga minna küsfin wasto: fuida ommeti need, kes patto tehhes,